

1.

Pastatai liepsnoja, sklando rausvos žiežirbos, dangus apsi-
traukęs kraujo raudonumo pašvaiste. Užsitaissau ginklą. Ant
apgriuvusių sienų vaiduokliška šmėžuoja apdegę reklamų užra-
šai ir dažais išpurkšti koviniai šūkliai. Teroristai kažkur netoliese,
bet jų vis dar nesimato. Judam lėtai, po kojomis traška suskel-
dėjusios grindinio plytelės. Pro siaurą, grafičiais nurašintą arką
slenkam link aikštės. Rokas eina pirmas, vis stabteli, pasidairo.

– Švaru, – praneša ir slenka toliau.

Štai ir aikštė, prikrauta didelių medinių dėžių, kai kurios
padegtos, todėl viskas skęsta tirštuose dūmuose. Ant sienų šoka
ugnies atšvaitai ir juodi šešėliai. Rokas žvalgosi iš lėto sukdamas
sis ratu. Tą akimirką, kai atsuka nugarą į arką, šešėliai pailgėja,
o iš už dūmų uždangos išnyra du kaukėti siluetai. Ant stogo
tykojo, bjaurybės.

– Rokai, už tavęs! – rikteliu ir šaunu.

Rokas apsigręžęs irgi ima šaudyti. Po kelių pakrikų šūvių
išstryksta raudona čiurkšlė. Rokas krenta, kovos lauke lieku vie-
nas. Nuslenku iki priedangos – kažkokių griuvėsių. Kartkartėm
sutrata automatai. Kyšteliu nosį apsižvalgyti, vienas iš priešinin-
kų atsivėdėjęs švysteli granatą ir ši susprogsta už kelių metrų nuo
slėptuvės. Nutaikęs momentą paleidžiu seriją šūvių, pašalinu

vieną, paskui ir kitą. Priešininkų siluetai pranyksta, o raudono dangaus fone išnyra užrašas: COUNTER TERRORIST WIN. Kiek žemiau matyti žaidėjų taškų suvestinė. RedSnake pačiame suvestinės viršuje tituluojamas mačo lyderiu. Nuskinti laurus žaidime „Pavlov“ man nieko naujo, todėl tik vangiai šypteliu.

Vos spėju nusiplėšti šalną, prišoka Rokas ir stipriai tvoja per petį.

– Šaunuolis, seni! Gerai tu čia juos sutvarkei!

– Nieko ypatingo, – sumurmu keldamasis nuo krėslo. Akies krašteliu matau, kaip tą patį padaro mūsų varžovai.

– Ne, aš rimtai, visus salono žaidėjus visad nugali, galėtum laisvai ir pro lygoj žaist. Ar ne, Juliau?

Atokiau stypsantis mūsų draugelis linkteli. Balsu atsakyti negali, nes kemša čipsus pilnomis saujomis. Julius beveik nežaidžia, bet visada pritaria viskam, ką tauškia Rokas. Kartais atrodo, kad tai vienintelė priežastis, dėl kurios Rokas jį su mumis tamposi.

– Nejuokauk, Rokai. Pro lyga – labai rimtas reikalas. O mes ką veikiam? Žaidžiam prieš visokius nūbus trečiarūšiam salone.

– Bet jei daugiau pasitreniruotume? – mygia Rokas. – Negi nenorėtum rungtis su profais ir kalt pinigų? Tai būtų gyvenimėlis! Krūvos pinigų ir visos panos irgi būtų mūsų!

Kas per kvailas klausimas, žinoma, norėčiau. Bet...

– Negaliu aš daugiau treniruotis! Tai kainuoja, o ir šiaip.

Prisigalvoja tas Rokas visokių nesąmonių. Iš geiminimo uždirba tik patys geriausi. O panos... geimeriai joms įdomūs, tik jei garsūs ir turtingi. Tokie lopeliai kaip mes merginoms, deja, kelia juoką.

Subirbia telefonas. Darbas nuo vienuolikos, o jau penkios po – kas gi daugiau, jei ne šefas.

– Kur tu, Sebastianai?

– Pakeliui. Kamščiai, – pameluojų.

– Nu blemba, būtent dabar tau tie kamščiai. Aš netrukus privalau Nemenčinėj būt.

– O tai jūs važiuokit, aš gi raktą turiu.

– Nu turi, tai gerai, kad turi. Bet čia naujų prekių privežė, reik apsitvarkyt kuo greičiau.

Kalba taip, tarsi už durų rikiuotųsi pirkėjų banda. Nesiginčiju, tik dar sykį pakartoju, kad būsiu už kelių minučių (iš tikro tai už penkiolikos, bet ilgai laukęs palauks ir dar).

– *Sorry*, chebra, turiu lėkt.

Rokas, aiškiai nusivylęs, sumurma:

– A, nu tai gerai, iki susimatymo. Dar užsuksi šią savaitę?

– Nežinau. Gal geriau kokį vakarą onlainu susijungiam CS pažaisť – Nedrįstu prisipažinti, kad lankytis kompiuterinėj nebeturiu pinigų.

Rokas pritardamas suniurna.

Greit užsimetu striukę, atsimojuojam ir dingstu.

Gera nuotaika išgaruoja, vos užveriu kompiuterinių žaidimų salono „Zapp!“ duris. Virtualiame pasaulyje esu legendinis herojus, bet vos grįžtu į realybę, pasijuntu visiškai niekam tikęs. Kodėl net paprasčiausi dalykai turi būti tokie sudėtingi? Kad ir dabar. Privalau spėti į darbą, bet prakeiktas trūlas tyčiojasi iš manęs, iki pat „Panoramos“ stabčioja kas keli metrai, o už

žiedo sugalvoja dar ir ūsą pamesti. Žaidime niekada nevėlu pasitaisyti, jei kas negerai, galiu bandyti vis iš naujo, kol pasiekiu norimą rezultatą. Bet realiaame gyvenime... realus gyvenimas knisa.

Susinervinęs iššoku keliomis stotelėmis anksčiau ir, slidinėdamas ledu aprauktu šaligatviu, pasileidžiu per Konstitucijos prospektą bėgte.

Įlėkdamas į parduotuvę vos nenudrožiu kalėdinių papuošimų nuo durų staktos. Viršininkas tuoj pašoka nuo kėdės, tik per plauką nenuversdamas stirtos nedidelių pakiukų, greičiausiai telefonų dėklų. Vidutiniškas vyrukas tas mano šefas, blankus toks, nei veidas kuo ypatingas, nei ūgiu ar storiu išsiskiria, o ir rūbai tokie neįsimenantys. Balsas vis sudreba iš nervų ir mykia dažnai nei šį, nei tą. Vidutiniškas per visus galus, taip sakant.

– Nu pagaliau. Žėk, čia šitos naujos, reikės sutvarkyti, į lentynas padėlioti, – parodo į tris pakrypusius dėžučių bokštus ant grindų. – Tik sudėk tvarkingai, nesugadinok man nieko, okei?

– Aha. Tikrai neketinu jų laužyti, *jei ką*.

– Ir dar kurjeriui reikia parašyti, kad atvažiuotų. Penktą, gerai? Nepamiršk supakuoti užsakymų iki to laiko.

Aha, aha, tarsi pirmą dieną dirbčiau. Kai skambino, sakė, prieš penkias minutes turėjo kitur būti, o dabar išsikrapštyt niekaip negali.

– Šitą... šaltkrepsį dar yra keli sumuštiniai, jei norėsi. Nieko nesulaužyk. Ir svarbiausia...

– Paduoti prekes kurjeriui. Žinau.

– Tai... šitą... iki. Grįšiu pavakary.

Dėl manęs gali ir visai negrįžti. Kas jau per pusdienį nutiks?

– Tu tik nepamiršk! – vis šaukia žengdamas pro duris.

Pasigirsta pyptelėjimas, tada durys užsidaro. Na štai, pagaliau išėjo. Kiek palaukiu, gal sugrįš po minutės patikrinti, ar parduotuvė nesugriuvo, bet jau negrįžta.

Klientų pas mus užsuka retai, dažniausiai prekės (visokia smulki elektronika ir priedai) užsakomos elektroninėje svetainėje. Patikrinu paštą – naujų užsakymų kol kas nėra. Kurjerio taip anksti irgi nėra ko kviesti. Eilinė nuobodė diena.

Galėtų kokia gražuolė užsukti. Parodyčiau naujausius telefonus ir blizgančius dėkliukus. Ji tada pažvelgtų man į akis ir pasakytų, kad geriau už visokią techniką yra tiesiog štai taip su manimi kalbėtis. Paskui nueitume į „Europą“ kavos, o tada romantiškai pasivaikščirotume Neries krantine. Jei jus ima žvengas iš mano paistalų, tai žinokit, kad man irgi norisi juoktis. Iš graudulio. Nes jokiai normaliai panai nėra įdomus univero nebaigęs bičiukas, dirbantis parduotuvės konsultantu, o laisvalaikio geiminantis su tokiais pat niekam nereikalingais draugeliais.

Telefone paeiliui leidžiu visas turimas socialinių medijų programėles: „TikTok“, „Twitch“, „Youtube“, „Reddit“. Trumpi vaizdo klipukai, nuotraukos, teksto įrašai (tuos dažniausiai praleidžiu), vėl klipai. Praeina valanda, gal ir dvi, programėlių ratas prasideda iš naujo: „TikTok“, „Twitch“, „Youtube“, „Reddit“.

Stabteliu prie senoko vaizdo įrašo, kuriame kalbinamas anksčiau laiko pražilęs, nuo ilgalaikės nejudros susisukęs keturiasdešimtmetis. Lyg ir kažkur matytas... galbūt kokį nors jo sukurtą geimą esu žaidęs? Pasakoja kažką apie savo jaunystę,

pirmuosius smulkius projektus. Šiaip tai nuobodybė, bet va, žiūriu ir vis bandau prisiminti, kas jis toks.

– Kaip neurobiologas, daug laiko praleidau tirdamas smegenų veiklą, kurios pagrindas yra elektrocheminiai nervinių ląstelių impulsai. Žodis „sono“, vienose kalbose galintis reikšti garsą ar muziką, o kai kuriose kitose – sapną, atsirado kiek vėliau, kai supratome, kur šis projektas mus veda.

– Domina muzika, tiesa?

– Taip, visada domino muzika, – kretėdamas neįgaliojo krėsle kalba kūrėjas. – Jaunystėje grojau. Saksofonu. Dabar pažiūrėję į mane nepasakytumėt, kad kadaise grojau saksofonu, ar ne? – Jis vypteli kreiva, paralyžiaus sudarkyta šypsena. – Įprasta sakyti, esą kūnas veikia kaip tobulai suderintas mechanizmas, tačiau man kur kas labiau patinka žmogų įsivaizduoti kaip orkestrą. Dirbdamas su SE, visus signalus, kokie tik yra, paverčiu muzikiniais garsais. Net EKG ir EEG – viskas čia turi garsinių signalų pavidalą. Norite išgirsti, kaip dirba jūsų smegenys?

Ekranu kampe šmėkštelėja kūrėjo pavardė. Ne, vis dėlto apsipažinau, negirdėtas visai. Susinervinęs, kad taip išsidūriau, ketinu perjungti video, bet kaip tik tuo metu į intervą įsiterpia animuota vizualizacija. Kreivėms asinchroniškai banguojant, iš ausinių sklinda keista, atmosferiška melodija, primenanti futuristinių geimų garso takelius. Smegenys čia taip groja, oho! Susižavėjęs bandau atspėti, kuri smegenų banga kokią natą skleidžia. Reikia ir Rokui su Julium persiūst... Pala, apie kokį čia žaidimą tas diedas kalbėjo?

Vėl atsidarau nuorodą, tačiau vietoj vaizdo įrašo gaunu pranešimą, kad turinys buvo pašalintas. Blemba, nekenčiu, kai taip daro. Dar sykį pamėginu pasiekti įrašą, tačiau tada lyg tyčia

pratrūksta mobiliakas. Taip persigąstu, kad telefonas net išsprūsta iš rankų. Vibruoja be pertrūkio, kone springdamas nuo savo paties tarškesio. Skubiai čiumpu, kol nenuardėjo nuo stalo. Net pats nežinau, kodėl nedrįstu atsiliepti. Telefonui nutilus atitraukiu pirštus ir pasižiūriu į ekraną. Šleikstulys sutąso skrandį. Patėvis, na ir gerai, kad nekėliau. Šveičiu telefoną tolyn nuo savęs, tarsi būtų susitęsęs, ir tirtėdamas atsikeliu nuo kėdės. Tik dabar pastebiu, kad jau gerokai po vidurdienio. Kažką ten šefas minėjo apie sumuštinius šaltkrepsy, gal kokį suvalgyt reikia, gal dėl to, kad alkanas, tos kojos taip virpa?

Šaltkrepsyje penki trikampiai sumuštiniai. Visi penki atrodo daugmaž panašiai: sūris, dešra ir daug majonezo. Paimu du, pasidedu ant nenaudojamo seno sąsiuvinio ir nešiuosi prie darbo stalo. Ne man vienam pietų metas. Vos atsisėdęs pamatau, kad už stiklinių durų jau budi jis – Bocmanas – toks ryžas vietinis katinas, perkaręs ir amžinai alkanas. Kasdien prisistato lygiai antrą. Gali net į laikrodį nežiūrėti: jeigu ryžikas prie durų – jau dvi. Šefas nuolat kartoja, kad negalima šerti Bocmano, pripras – neatsiginsim. Kartoja, bet nuolat pats jį šeria. Jei ką, tie sumuštiniai ne man, dėl katino jie atnešami, todėl būtinai su dešra, kad būtų ką tam veltėdžiui numesti. Kemšu sumuštinį, o geltonos katino spangės sekioja mano ranką. Tyčia pakilnoju sumuštinį nuo sąsiuvinio prie burnos kelis kartus erzindamas kašarą. Bocmanas sėdi nekrutėdamas, tik akys juda: aukštyn, žemyn, aukštyn, žemyn.

– Gerai jau, gerai. Gausi tos savo dešros.

Keliuosi, einu prie durų. Kai atidarau, į veidą tvokstelėja žvarbus vėjas. Bocmanas, tik to ir telaukęs, įžūliai prasispraudžia man tarp kojų ir neria tiesiai prie stalo.

– Ach tu, nachale!

Bocmanas, nepaisydamas nei perspėjimų, nei grasinimų, jau rabždinasi ant stalo. Nuo katino kerėpliškų pastangų telefonų dėkliukų kaugė tampa panaši į Pizos bokštą. Įsiutęs čiumpu kašarą už pakarpos ir šveičiu pro duris. Bocmanas neria tolyn slidinėdamas kreivomis kojūkstėmis. Ties posūkiu dribteli į balą, o tada pradingsta už kampo.

Kol dar koks nors į parduotuvę įsiveržęs prietranka nepridarė rimtesnių bėdų, imuosi dėlioti prekių siuntą: išpakuoju, ką reikia išpakuoti, sudedu į lentynas, užklijuoju kainas. Ne tiek jau daug to darbo, kai pagalvoji. Susitvarkyti užtruks vos pusvalandį, o iki darbo pabaigos dar daugiau kaip keturios valandos. Vėl palinkstu prie telefono ekrano. Kaip tik CS čempionatas prasidėjęs, vienoj iš komandų netgi lietuvius žaidžia.

Tą sekundę, kai mūsų šalis vienu ypu patiesia tris priešininčius, supypsi atidaromos durys. Grieždamas dantimis sustabdau transliacijos įrašą. Kodėl klientai visada išsirenka patį netinkamiausią momentą apsireikšti?

Į parduotuvę įeina keistuolis dabita, tokį puošėivą gal tik filmuose esu matęs. Ant apelsinine spalva dažytų plaukų užmaukšlinta fetrinė skrybėlė, ilgas vilnonis paltas prasegtas, o po juo prašmatnus kostiumas kaip kokio italų mafiozo. Dairosi po parduotuvę taip, lyg būtų per klaidą pakliuvęs, kažką paknebinėja lentynose, bet irgi atsainiai.

– Gal kuo padėti? – nutaisau kuo mandagesnį toną.

Tarsi tik dabar susivokęs, kad čia esu, jis atsisuka ir paklausia: